

Победничка беседа
на Војној академији

БУДИМО ПОТОМЦИ ДА БИСМО БИЛИ ПРЕЦИ

Поводом Дана Војне академије, 18. марта, ове године расписан је конкурс за најбољу кадетску беседу на тему „Са гробова славних развили смо крила“. У даљем тексту налази се победничка беседа која описује пут 1.300 каплара – симбол храбрости и борбе за слободу земље.

ПИШЕ кадет водник Јована КОКОРЕСКОВИЋ
Фото: Горан Станковић

Знамо ли ко смо? Ко су нам преци? Ко је та вечна стража српског пантеона чији су гробови земља која нас држи?

Ми смо деца, рођена под крилима немилосрдних бомби, слободна и задојена патриотизмом, што као нараштај кроз науку и културу и љубав према отаџбини учимо да чувамо историју од заборава и градимо своју да чува нас. И када погледамо иза себе, има ли шта часније него борити се за светињу из које смо никли? Борити се за свој дом, и кров, за своју мајку и браћу, за љубав? Шта је поносније него дати се цео свом роду? Као што су и они, хиљаду и триста каплара. Они који су од непроцветалих цветова постали венци нашег народа. Заједно кроз песму, филозофију и уметност, у борбеном хуку одјекивали су Шар-планином, Ловћеном и Дурмитором и својим душама јуришали право у рат са знањем да можда неће бити повратка. Да се њихова интелектуална страст просула у мирну реку

времена, револуција би можда премостила и зло са неким новим Пупином, Теслом или Андрићем. Али она је просута у љуте борбе. Но борити се за оно што волиш, за онога кога волиш – сваки исход значи само – победа. Жртвовати се значи волети, жртвовати себе и своју младост ради љубави према отаџбини значи вечну славу. Младост њихова је једнака нашој. Зато њиховим корацима газимо поносно нашом земљом брдовитом и растреситом! Ох... Али тврда је то земља, тврда је то парчад за непријатељску ногу – чврсте су наше кости мртве и стене од порушених гробова за њихове кораке, наша је земља само нама света.

Али ако пођу ка нама, ако твој данашњи дом постане слика и твоја њива постане ров, само се сети ко си. Сети се ко смо и не бој се кад пуцањ залаје ка теби, ни корака назад!

Дедови су наши били вуци, одани су мрели, а и ти ћеш једном бити предак. Зато пркосно јури у строј и нека дух твој кличе јуначком славом, над гробовима славним, дужан си себе својој деци – „Будимо потомци да бисмо били преци!” ■

Церска битка избацила је из строја 259 официра и 16.045 подофицира и војника. Губитак људства отежао је даљи ток борбе. Врховна команда решење је пронашла у попуни редова дечацима који су тек стасали за војну обавезу. Студенти различитих факултета, архитекте, књижевници, уметници и инжењери просечне старости од 21 до 24 година упућени су у војну школу у Скопљу. За то време наша војска је била у повлачењу, исцрпљена, деморалисана и без муниције, уз већ прихваћени пораз и без могућности и мотивације да настави борбу. Због тога се обука у Скопљу прекинула, те су младићи, уз превремена унапређења у чин каплара, послати ка Колубари и Суворору. Тако је настало 1.300 каплара – симбол жртвовања и борбе за слободу отаџбине. Српска војска извојевала је највећу победу у Великом рату, предвођена војводом Живојином Мишићем.